

Ρώσους. Ἡ ἐπιστροφή στήν ἐξουσία τῶν παλιῶν ἀρχηγῶν «μικροῖδιοκτητῶν», ἀντίθετα, ἱκανοποιεῖ, πιθανόν, ἓνα μέρος τῆς ἀγροτιάς καί τοὺς μικροαστοὺς τῆς Βουδαπέστης, ταυτόχρονα, ὅμως, παρακινεῖ αὐτὰ τὰ στρώματα νὰ ἀναθαρρέψουν, νὰ διατυπώσουν τίς ἰδικές τους διεκδικήσεις καί νὰ ὀγοῦν στο προσκήνιο, ἐνῶ μέχρι τώρα ἡ ἐπαναστατική μάχη ἦταν ἔργο κυρίως τοῦ προλεταριάτου.

Ἄς τοποθετηθοῦμε τώρα στήν ἡμερομηνία τοῦ Σαββάτου 27 Ὀκτωβρίου καί πρὶν ψάξουμε νὰ ὁροῦμε πῶς ἐξελίσσεται ἡ κατάσταση, ἄς δοῦμε τί ἀκριδῶς ἦταν ἡ Ἑργατική Ἐπανάσταση κατὰ τίς τέσσερις πρῶτες μέρες. Σάν παράδειγμα παίρνομε τὸ Ἑργατικὸ Συμβούλιο τοῦ Μίσκολκ.

Τὸ Συμβούλιο αὐτὸ συγκροτήθηκε ἀπὸ τίς 24 τοῦ μηνός. Ἐκλέχθηκε δημοκρατικὰ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐργάτες τῶν ἐργοστασιῶν τοῦ Μίσκολκ, ἀνεξάρτητα ἀπὸ κάθε πολιτική τοποθέτηση. Ἐπέβαλε ἀμέσως τὴ γενική ἀπεργία, ἐκτὸς ἀπὸ τρεῖς τομεῖς: τίς μεταφορές, τὴν ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια καί τὰ νοσοκομεία. Αὐτὰ τὰ μέτρα μαρτυροῦν τὴν φροντίδα τοῦ νὰ διοικήσει τὴν περιοχὴ καί νὰ ἐξασφαλίσει στὸν πληθυσμὸ τὴν διατήρηση τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν. Πολὺ νωρὶς ἐξ ἄλλου, (στὶς 24 ἢ 25) τὸ Συμβούλιο ἔστειλε μιὰ ἐργατικὴ ἀντιπροσωπεία στὴ Βουδαπέστη γιὰ νὰ ἔρθει σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἐπαναστάτες τῆς πρωτεύουσας, νὰ τοὺς δεδαιώσει γιὰ τὴν ἐνεργὸ ὑποστήριξη τῆς ἐπαρχίας καί νὰ συντονιστεῖ μαζί τους. Δίνει στὴ δημοσιότητα ἓνα πρόγραμμα τεσσάρων σημείων.

— Ἀμεση ἀποχώρηση ὅλων τῶν σοβιετικῶν στρατευμάτων.

— Σχηματισμὸς νέας κυβέρνησης.

— Ἀναγνώριση τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας.

— Γενικὴ ἀμνηστία γιὰ τοὺς ἐξεγερμένους.

Στὸ πολιτικὸ ἐπίπεδο, τὸ Συμβούλιο καθόρισε ξεκάθαρα τὴ θέση τοῦ τὴν Πέμπτη 25 τοῦ μηνός. Χάρις στοῦ ράδιο πού πῆρε στὰ χέρια του, αὐτὴ ἔγινε γνωστὴ σ' ὅλη τὴν Οὐγγαρία. Τὴν ἔχουμε ἤδη παραθέσει: τὸ Συμβούλιο παίρνει θέση ὑπὲρ τοῦ προλεταριακοῦ διεθνισμοῦ καί ταυτόχρονα γιὰ ἓνα ἔθνικὸ οὐγγρικὸ κομμουνισμό. Τὸ ζευγάριμα αὐτῶν τῶν δύο ἐννοιῶν μπορεῖ νὰ φανεῖ σάν σύγχυση ἀπὸ τὴν ἀποψη τῶν ἀρχῶν τοῦ κομμουνισμοῦ. Στίς παρούσες συνθήκες εἶναι ὀλότελα κατανοητό. Τὸ Ἑργατικὸ Συμβούλιο εἶναι ὑπὲρ τοῦ διεθνισμοῦ, ἰδηλαδῆ εἶναι ἕτοιμο νὰ ἀγωνιστεῖ μαζί μὲ τοὺς

κομμουνιστές και τους εργάτες όλου του κόσμου, αλλά είναι «έθνικό», δηλαδή αρνείται κάθε ύποταγή στη Ρωσία και έχει την απαίτηση ο σύγγραφικός κομμουνισμός να είναι ελεύθερος να αναπτυχθεί όπως τὸ ἐγγοεῖ.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τὸ Συμβούλιο δὲν εἶναι ἀντίθετο στὸν Νάγκυ. Προτείνει μιὰ κυβέρνησις ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν του. Αὐτὸ δὲν τὸ ἐμποδίζει γὰρ κάνει τὸ ἀντίθετο ἀπ' ὅ,τι ζητάει ὁ Νάγκυ. Τὴ στιγμὴ πού αὐτὸς ἰκετεύει τοὺς ἐπαναστάτες νὰ καταθέσουν τὰ ὅπλα καὶ ἰδιαίτερα τοὺς εργάτες νὰ ξαναπιάνουν δουλειά, τὸ Ἐργατικὸ Συμβούλιο τοῦ Μίσκολκ συγκροτεῖ Ἐργατικὰ Ἐνοπλὰ Σώματα, διατηρεῖ καὶ ἐπεκτείνει τὴν ἀπεργία καὶ ὀργανώγεται σὰν τοπικὴ κυβέρνησις, ἀνεξάρτητῃ ἀπὸ τὴν κεντρικὴ ἐξουσία. Κι αὐτὸ ὅχι μόνο ἐπειδὴ θέλει νὰ διώξει τοὺς Ρώσους καὶ ἐπειδὴ νομίζει ὅτι ὁ Νάγκυ εἶναι ἀίχμάλωτός τους. Εἶναι ἔτοιμο νὰ ὑποστηρίξει τὸ Νάγκυ μόνο ἐὰν ἐφαρμόσει τὸ ἐπαναστατικὸ πρόγραμμα. Ἔτσι, ὅταν ὁ Νάγκυ βάζει στὴν κυβέρνησις τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ κόμματος τῶν μικροῖδιοκτητῶν, ἀντιδρᾷ δυναμικά. Σὲ ἓνα «ἕκτακτο ἀνακοινωθὲν» πὺ μεταδόθηκε ἀπὸ τὸ ραδιό του τὸ Σάββατο 27 τοῦ μηνὸς, στίς 21.30', τὸ Συμβούλιο δηλώνει συγκεκριμένα ὅτι «πῆρε στὰ χέρια του τὴν ἐξουσία σὲ ὅλη τὴν περιοχὴ τοῦ Borsod. Καταδικάζει αὐστηρὰ ὅλους ὅσους χαρακτηρίζουν τὸν ἀγῶνα μας σὰν ἀγῶνα ἐγάντια στὴ θέλησις καὶ τὴν ἐξουσία τοῦ λαοῦ. Ἐχομε ἐμπιστοσύνη στὸν Ἴμρε Νάγκυ, προσθέτει, ἀλλὰ δὲν εἴμαστε σύμφωνοι μὲ τὴν σύνθεσις τῆς κυβέρνησίν του. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ πολιτικάντηδες, οἱ πωλημένοι στοὺς Ρώσους δὲν ἔχουν θέσις στὴν κυβέρνησις. Εἰρήνη, Ἐλευθερία, Ἀνεξαρτησία».

Αὐτὴ ἡ τελευταία δήλωσις ἀποκαλύπτει ἐπίσης τὴ δραστηριότητα τοῦ Συμβουλίου πού, ὅπως εἶδαμε, ἐνεργεῖ σὰν αὐτόνομη κυβέρνησις. Τὴν ἴδια μέρα πὺ παίρνει τὴν ἐξουσία σὲ ὅλο τὸ διαμέρισμα τοῦ Μπορσόντ, διαλύει τοὺς ὀργανισμοὺς πὺ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ προηγούμενου καθεστώτος, δηλαδή ὅλες τὶς ὀργανώσεις τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος (τὸ μέτρο αὐτὸ ἀναγγέλλεται τὴν Κυριακὴ τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνό του). Ἀναγγέλλει ἐπίσης ὅτι οἱ ἀγρότες τοῦ διαμερίσματος ἔδιωξαν τοὺς ὑπεύθυνους τῶν κολχόζ καὶ ἔκαναν ἀναδιανομὴ τῆς γῆς.

Τὴν ἐπομένη, τέλος, τὸ Ράδιο - Μίσκολκ, μεταδίδει μιὰ

ἔκκληση στήν ὁποία ζητάει ἀπό τὰ ἐργατικά συμβούλια ὄλων τῶν ἐπαρχιακῶν πόλεων «νά συντονίσουν τίς προσπάθειές τους μέ σκοπό νά δημιουργήσουν ἕνα καί μοναδικό δυνατὸ κίνημα».

Ὅτι ἀναφέραμε πιὸ πάνω ἀρκεῖ γιά νά ἀποδείξει ὅτι ἀπό τήν ἐπομένη κι' ὅλας τοῦ ξεσπάσματος τῆς ἐξέγερσης τῆς Βουδαπέστης ἐκδηλώθηκε ἕνα προλεταριακὸ κίνημα ποῦ ἀπό τήν ἀρχή βρῆκε τή σωστή του ἔκφραση μέ τή δημιουργία τῶν συμβουλίων καί ποῦ ἀποτελέσει τή μοναδική πραγματική ἐξουσία στήν ἐπαρχία. Στό Gyoeer, στό Pecs, στίς περισσότερες ἄλλες μεγάλες πόλεις, φαίνεται ὅτι ἡ κατάσταση ἦταν ἡ ἴδια ὅπως καί στό Μίσκολκ. Τὸ Ἐργατικὸ Συμβούλιο διηύθυνε τὰ πάντα ἐξόπλιζε τοὺς μαχητές, ὀργάνωνε τὸν ἀνεφοδιασμό, παρουσίαζε πολιτικές καί οἰκονομικές διεκδικήσεις. Κατὰ τή διάρκεια αὐτῶν τῶν ἡμερῶν ἡ κυβέρνησις τῆς Βουδαπέστης δέν ἀντιπροσώπευε τίποτα· ἔκανε σπασμωδικές κινήσεις, ἔδραζε ἀντιφατικὰ ἀνακοινωθέντα, ἀπειλοῦσε καί μετὰ ἰκέτευε τοὺς ἐργάτες νά καταθέσουν τὰ ὅπλα καί νά ξαναπιάσουν δουλειά. Ἡ ἐξουσία τῆς ἦταν ἀγύπαρκτη.

Ἀντιμέτωπα μέ τὰ συμβούλια ἦταν μόνο τὰ ρωσικά στρατεύματα καί ἀκόμα σέ μερικές περιοχές φαίνεται ὅτι καί αὐτὰ δέν πολέμοῦσαν. Στό διαμέρισμα τοῦ Μίσκολκ ἰδίως, παρατηρήθηκε ὅτι τὰ στρατεύματα ἦταν σέ κατάσταση ἀναμονῆς καί ὅτι σέ πολλές περιπτώσεις οἱ σοβιετικοὶ στρατιῶτες ἀδελφώναγε μέ τοὺς ἐπαναστάτες. Ἀνάλογα γεγονότα σημειώνονται στήν περιοχή τοῦ Gyoeer.

Δέν γνωρίζουμε μέ ἀκρίβεια ὅλες τίς διεκδικήσεις ποῦ διατύπωσαν τὰ Συμβούλια. Ἔχουμε, ὅμως, τὸ παράδειγμα τοῦ συμβουλίου τοῦ Szeged. Σύμφωνα μέ ἕνα Γιουγκοσλάβο ἀνταποκριτὴ (τῆς ἐφημερίδας Vjesnik τοῦ Ζάγκρεμπ) ποῦ βρισκόταν σ' αὐτὴ τήν πόλη, στίς 28 Ὀκτωβρίου ἔγινε μιὰ συγκέντρωση ἀντιπροσώπων τῶν ἐργατικῶν Συμβουλίων τοῦ Szeged, ὅπου τὰ αἰτήματα ποῦ υἱοθετήθηκαν ἦταν: ἡ ἀντικατάσταση τῶν τοπικῶν σταλινικῶν ἀρχῶν, ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἐργατικῆς αὐτοδιαχείρισης καί ἡ ἀναχώρησις τῶν ρωσικῶν στρατευμάτων.

Εἶναι ἐντελῶς ἐξαιρετικὸ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ Συμβούλια, γεννημένα ἀὐθόρμητα, σέ διαφορετικές περιοχές, ἀπο-

μονωμένα ἐν μέρει ἀπὸ τὰ ρωσικὰ στρατεύματα, προσπάθησαν ἀμέσως νὰ ἐνωθοῦν σὲ ὁμοσπονδία. Ἔπειναν νὰ σχηματίσουν στὸ τέλος τῆς πρώτης ἐπαναστατικῆς ἐβδομάδας μιὰ δημοκρατία τῶν Συμβουλίων.

Μὲ τέτοιες πληροφορίες σὰν βάση, ἡ εἰκόνα μιᾶς ἀπλῆς ἐργατικῆς συμμετοχῆς σὲ ἓνα ἐθνικὸ ξεσθήκωμα, ποὺ ἔδωσε ὁ ἀστικός τύπος, εἶναι, προφανῶς, π λ α σ τ ή . Ἄς τὸ ἐπαναλάβουμε: Ἕρισκόμασταν μπροστὰ στὴν πρώτη φάση μιᾶς προλεταριακῆς ἐπανάστασης.

Ποιοί ἦταν οἱ στόχοι αὐτῆς τῆς ἐπανάστασης;

Τοὺς γνωρίζουμε ἀπὸ μιὰν ἀπόφαση τῶν οὐγγρικῶν συνδικάτων, δημοσιευμένη τὴν Παρασκευὴ 26 τοῦ μηνός, δηλαδή τρεῖς μέρες μετὰ τὸ ξέσπασμα τῆς ἐξέγερσης. Περιέχει μιὰ σειρά ἀπὸ αἰτήματα μὲ τεράστια σημασία.

Στὸν πολιτικὸ τομέα τὰ συνδικάτα ζητοῦν:

- I *Νὰ σταματήσῃ ὁ ἀγῶνας, ν' ἀναγγελθεῖ ἀμνηστία καὶ νὰ ἀρχίσουν διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς νεολαίας.*
- II *Νὰ σχηματιστεῖ μιὰ πλατεῖα κυβέρνησις μὲ πρόεδρο τὸν Ἰμρε Νάγκν, ποὺ νὰ περιλαμβάνει ἀντιπροσώπους τῶν συνδικάτων καὶ τῆς νεολαίας. Ἡ οικονομικὴ κατάστασις τῆς χώρας νὰ ἐκτεθεῖ μὲ κάθε εἰλικρίνεια.*
- III *Νὰ χορηγηθεῖ βοήθεια στοὺς τραυματίες τῶν τραγικῶν ἀγῶνων ποὺ μόλις ἐξελίχθηκαν καὶ στὶς οἰκογένειες τῶν θυμάτων.*
- IV *Ὁ στρατὸς καὶ ἡ ἀστυνομία νὰ ἐνισχυθοῦν, γιὰ τὴν τήρησις τῆς τάξεως, ἀπὸ μιὰ ἐθνοφρουρά, ἀποτελούμενη ἀπὸ ἱργάτες καὶ νέους.*
- V *Νὰ συσταθεῖ μιὰ ὁργάνωσις τῆς ἐργατικῆς νεολαίας μὲ τὴν ὑποστήριξιν τῶν συνδικάτων.*
- VI *Ἡ νέα κυβέρνησις νὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως διαπραγματεύσεις μὲ σκοπὸ τὴν ἀποχώρησιν τῶν σοβιετικῶν στρατευμάτων ἀπὸ τὸ οὐγγρικὸ ἔδαφος.*

Στὸν οικονομικὸ τομέα:

- I *Σύστασις ἐργατικῶν Συμβουλίων σὲ ὅλα τὰ ἐργοστάσια.*
- II *Ἐγκαθίδρυσις ἐργατικῆς διεύθυνσις. Ριζικὴ μεταβολὴ τοῦ συστήματος σχεδιοποίησις καὶ τῆς διεύθυνσις τῆς οἰκονομίας ἀπὸ τὸ Κράτος. Ἀναπροσαρμογὴ τῶν μισθῶν, ἄμεση ἀύξηση 15%*

για τους μισθούς τους μικρότερους από 800 φορίντ και 10% για τους μισθούς τους μικρότερους από 1500 φορίντ. Έφαρμογή ενός ανώτατου ορίου 3.500 φορίντ για τους μηνιαίους μισθούς. Κατάργηση της νόρμας παραγωγής, εκτός από τα εργοστάσια όπου τα εργατικά συμβούλια, ενδεχομένως, θα ζητήσουν τη διατήρησή της. Κατάργηση του φόρου 4% για τους άγαμους και τις οικογένειες χωρίς παιδιά. Αύξηση των πιο χαμηλών συντάξεων. Αύξηση του ποσού των οικογενειακών επιδομάτων. Επιτάχυνση της κατασκευής κατοικιών από το Κράτος.

III Τα συνδικάτα ζητούν ακόμα να κρατηθεί ή υπόσχεση που έδωσε ο Γκρε Νάγκν, όσον αφορά την έναρξη διαπραγματεύσεων με την κυβέρνηση της Ε.Σ.Σ.Δ. και των άλλων χωρών, με σκοπό την καθιέρωση οικονομικών σχέσεων με πλεονεκτήματα για όλα τα συμβαλλόμενα μέλη και με βάση την αρχή της ισότητας.

Σάν συμπέρασμα αναφέρεται ότι τα ούγγρικά συνδικάτα θα πρέπει να λειτουργούν όπως πριν από το 1948 και θα πρέπει να αλλάξουν την ονομασία τους και να ονομάζονται στο εξής «Ελεύθερα Ούγγρικά Συνδικάτα».

Αυτός ο κατάλογος των διεκδικήσεων υπογράφεται από το προεδρείο του συμβουλίου των ούγγρικών συνδικάτων, αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία ότι επαναλαμβάνει και συστηματοποιεί τις διεκδικήσεις που εκφράστηκαν από τα διάφορα εργατικά συμβούλια.

Ας εξετάσουμε από κοντά αυτά τα αίτηματα. Είναι βέβαιο ότι δεν αποτελούν ένα ολοκληρωμένο σοσιαλιστικό πρόγραμμα. Γιατί ένα τέτοιο πρόγραμμα θα είχε σαν πρώτο σημείο: κυβέρνηση των αντιπροσώπων των Εργατικών Συμβουλίων στηριζόμενη στα εργατικά ένοπλα σώματα. Ίσως αυτό το πράγμα να εύχόντουσαν πολλοί εργάτες, πολύ πιο προχωρημένοι σε σχέση με τις δηλώσεις της «κορυφής». Ίσως όχι. Δεν ξέρουμε τίποτα. Εν πάση περιπτώσει αυτό που μπορούμε να θεωρήσουμε σαν θεωρητικά σωστό δεν είναι αναγκαστικά το ίδιο μ' αυτό που σκέπτονται και λένε όσοι συμμετέχουν σε μια επανάσταση και κιούνται μέσα σε καθορισμένες συνθήκες.

Ἔτσι ὅπως εἶναι τὸ πρόγραμμα τῶν συνδικάτων πάει πολὺ μακριά. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ζητάει νὰ κυβερνήσει ὁ Νάγκου σὲ συνεργασία μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς νεολαίας καὶ τῶν συνδικάτων. Ἡ Ἐργατικὴ νεολαία, ὅμως, ἦταν στὴν πρωτοπορία τῆς ἐπανάστασης. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, τὰ συνδικάτα πρέπει νὰ μετασχηματιστοῦν, νὰ ξαναγίνουν ἐλεύθερα συνδικάτα, πραγματικοὶ ἐκπρόσωποι τῆς τάξης, οἱ ὀργανισμοὶ τοὺς πρέπει νὰ ἐκλέγονται δημοκρατικά. Ἔτσι, σὲ τελευταία ἀνάλυση, ἀπαιτοῦν μιὰ ἐπαναστατικὴ κυβέρνησις.

Κατὰ δεύτερο λόγο, τὸ πρόγραμμα προβλέπει τὸν μόνιμο ἐξοπλισμὸ ἐργατῶν καὶ νέων, πρὸς θὰ ἀποτελοῦν μαζὶ μὲ τὸ στρατὸ καὶ τὴν ἀστυνομία τὸ στήριγμα τῆς κυβέρνησις.

Ἐξ ἄλλου — κι' αὐτὸ τὸ σημεῖο εἶναι οὐσιῶδες — ἡ ἀπόφασις ζητάει τὸν σχηματισμὸ συμβουλίων σὲ ὅλα τὰ ἐργοστάσια. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι οἱ ἐργάτες βλέπουν στοὺς αὐτόνομους ὀργανισμοὺς τοὺς μιὰ ἐξουσία πρὸς ἔχει καθολικὴ σημασία: δὲν τὸ λένε, δὲν ἔχουν ἴσως συνείδησις γιὰ τὸ τί θὰ τοὺς εἶναι δυνατὸ νὰ κάνοῦν, τείνουσιν ὅμως, σ' ἓνα εἶδος δημοκρατίας τῶν Ἐργατικῶν Συμβουλίων. Δὲν εἶναι καθόλου διατεθειμένοι νὰ ἀφήσουν στὴν κυβέρνησις τὴν φροντίδα ν' ἀποφασίζει γιὰ ὅλα στ' ὄνομά τους, ἀλλὰ ἀντίθετα θέλουσιν νὰ σταθεροποιήσουν καὶ νὰ ἐπεκτείνουν τὴν ἐξουσία πρὸς ἔχουσιν οἱ ἴδιοι μέσα στὴν κοινωνία.

Αὐτὸ ὅμως πρὸς ἀποδεικνύει τὴν ἐπαναστατικὴν ὀριμότητα τοῦ κινήματος, εἶναι οἱ διεκδικήσεις οἱ σχετικὲς μὲ τὴν ὀργάνωσις τῆς παραγωγῆς. Αὐτὲς οἱ διεκδικήσεις διαφεύγουσιν, βέβαια, ἀπὸ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ ἀστοῦ δημοσιογράφου, γιὰτὶ αὐτὸς βλέπει μόνον ὅτι συμβαίνει στὴν ἐπιφάνεια τῶν πραγμάτων, δηλαδή, στὸ στενὸ πολιτικὸ ἐπίπεδο. Ὅμως, αὐτὸ πρὸς στὴν πραγματικὴ ἀποφασίζει γιὰ τὸν ἀγῶνα τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων εἶναι οἱ σχέσεις πρὸς ὑπάρχουσιν μέσα στὴν παραγωγή, στὴν καρδιά τῶν ἐπιχειρήσεων.

Θὰ μπορούσαν οἱ ἐργάτες νὰ ἔχουσιν στὴν κυβέρνησις ἀνθρώπους τῆς ἐμπιστοσύνης τοὺς καὶ μὲ ἔξοχες προθέσεις, ὅμως δὲν θὰ εἶχαν κερδίσει ἀκόμη τίποτα, ἂν στὴν καθημερινή τους ζωὴ, στὴ δουλειά τους, ἔμεναν ἀπλὰ ἐκτελεστικὰ ὄργανα, πρὸς ἓνα διοικητικὸ σῶμα διευθύνει, ὅπως διευθύνει τίς μηχανές. Τὰ ἴδια τὰ Συμβούλια δὲν θὰ εἶχαν, τελικὰ, καμμιά σημασία καὶ ἀποτελεσματικότητα καὶ θὰ ἦταν προορισμένα

νά μαραθοῦν, ἂν δὲν καταλάβαιναν ὅτι ὁ ρόλος τους εἶναι νά πάρουν στὰ χέρια τους τὴν ὀργάνωση τῆς παραγωγῆς.

Οἱ Οὐγγροὶ ἑργάτες εἶχαν συνείδηση αὐτοῦ τοῦ πράγματος, κι αὐτὸ εἶναι ποὺ δίνει στὸ πρόγραμμά τους τεράστια σημασία. Εἶχαν δὲ ἀκόμα περισσότερο συνείδηση, γιὰ τὸ λόγο ὅτι τὸ σταλινικὸ καθεστῶς ὅσο χρόνο τοὺς ἀρνιόταν κάθε συμμετοχὴ στὴ διαχείριση τῶν ἐργοστασίων, δὲν εἶχε σταματήσει ποτὲ νά διακηρύσσει, ὅτι οἱ ἑργάτες ἦταν οἱ πραγματικοὶ ἰδιοκτῆτες τῶν ἐπιχειρήσεών τους. Κατὰ κάποιον τρόπο τὸ σταλινικὸ καθεστῶς εἶχε συντελέσει σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο στὴν ἴδια του τὴν ἀνατροπὴ, γιὰτὶ εἶχε ἐπιτρέψει στοὺς ἑργάτες νά καταλάβουν, πῶς ξεκάθαρα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ἓνα πρᾶγμα: ὅτι ἡ ἐκμετάλλευση δὲν ἐπέρχεται ἀπὸ τὴν παρουσία τῶν καπιταλιστῶν, ἀλλὰ γενικώτερα ἀπὸ τὴν διαίρεση μέσα στὰ ἐργοστάσια, ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ποὺ ἀποφασίζουν γιὰ ὅλα καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νά ὑπακούουν.

Τὸ πρόγραμμα λοιπὸν τῶν συνδικάτων ἀσχολεῖται μ' αὐτὸ τὸ θέμα ποὺ εἶναι στὰ θεμέλιά του ἐπαναστατικὸ: ζητάει στὴν ἴδια παράγραφο «τὴν ἐφαρμογὴ μιᾶς ἐργατικῆς διεύθυνσης καὶ τὸν ριζικὸ μετασχηματισμὸ τοῦ συστήματος σχεδιοποίησης καὶ τῆς διεύθυνσης τῆς οἰκονομίας ἀπὸ τὸ κράτος». Πῶς θὰ κατορθωθεῖ αὐτὸς ὁ ριζικὸς μετασχηματισμὸς; Πῶς θὰ πετύχουν οἱ ἑργάτες μέσω τῆς διεύθυνσής τους νά ἔχουν συμμετοχὴ στὴ σχεδιοποίηση; Αὐτὸ δὲν λέγεται. Ἄλλωστε δὲν θὰ μπορούσε νά εἰπωθεῖ τρεῖς μόλις μέρες μετὰ τὴν ἔνοπλη ἐξέγερση, μέσα στὴ φωτιὰ τοῦ ἀγῶνα, καὶ μάλιστα σὲ ἓνα κείμενο ποὺ δὲν μπορούσε νά περιέχει τίποτε ἄλλο ἀπὸ γενικὲς ἀρχές. Ἀλλὰ ἂν τὸ αἶτημα δὲν εἶναι ἀκόμα διατυπωμένο μὲ σαφήνεια, τὸ πνεῦμα του δὲν ἀφήνει ἀμφιβολία: οἱ ἑργάτες δὲν θέλουν πιά νά γίνεται ἀνεξάρτητα ἀπὸ αὐτοὺς ἡ ἐπεξεργασία τοῦ σχεδίου παραγωγῆς, δὲν θέλουν πιά νά ξαποστελνεῖ τις διαταγὲς μιᾶ κρατικῆ γραφειοκρατία. Τοὺς ἐνδιαφέρει ἀπόλυτα νά ξέρουν τί ἀποφασίζει σὲ ἐθνικὴ κλίμακα ἡ διεύθυνση, τί κατεύθυνση θὰ πάρει ἡ παραγωγή, σὲ ποιούς τομεῖς σχεδιάζεται νά γίνουν οἱ μεγαλύτερες προσπάθειες καὶ γιατί. Τί ὕψος παραγωγῆς πρέπει νά πραγματοποιηθεῖ στοὺς διάφορους τομεῖς, τί ἐπιπτώσεις ἔχουν αὐτοὶ οἱ στόχοι στὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο, στίς ὥρες δουλειᾶς, στὸ ρυθμὸ δου-

λειᾶς πού θά ἀπαιθητεῖ.

Ἐάν συνεχίσουμε προσεκτικά τήν ἐξέταση τῆς «οἰκονομικῆς» παραγράφου τοῦ προγράμματος βλέπουμε, τελικά, ὅτι οἱ ἐργάτες δέν σταματᾶν σέ διεκδικήσεις ἀρχῆς· ζητᾶνε ἕνα πράγμα πολὺ συγκεκριμένο καί πού ἔχει ἀμέσως μιᾶ σημαντικώτατη ἐπίπτωση στήν ὀργάνωση τῆς παραγωγῆς μέσα στήν ἐργοστάσια: ἀπαιτοῦν τήν κατάργηση τῆς νόρμας παραγωγῆς, ἐκτός ἀπό τὰ ἐργοστάσια ὅπου τὰ ἐργατικά συμβούλια ἐνδεχομένως θά ζητήσουν τή διατήρησή της. Αὐτό σημαίνει ὅτι οἱ ἐργάτες πρέπει νά εἶναι ἐλεύθεροι νά ὀργανώνουν τή δουλειά τους ὅπως νομίζουν. Θέλουν νά πετάξουν ἔξω ὅλη τή γραφειοκρατία, ἀπό τοὺς πράκτορες μελετῶν μέχρι τοὺς χρονομέτρες, πού θέλουν νά εὐθυγραμμίσουν τήν ἀνθρώπινη δουλειά πάνω στή δουλειά τῆς μηχανῆς καί πού ὅλο καί περισσότερο εὐθυγραμμίζουν τήν λειτουργία τῶν μηχανῶν στοὺς ἐξωφρενικούς ρυθμούς παραγωγῆς πού ἐπιβάλλουν στήν ἀνθρώπινη δουλειά, σέ σημείο πού οἱ μηχανές πᾶν νά σπάσουν.

Δέν ἀποκλείουν ὅτι σέ μερικές περιπτώσεις οἱ νόρμες πρέπει νά διατηρηθοῦν, προσδιορίζουν ὅμως ὅτι μόνον οἱ ἐργάτες εἶναι ἀρμόδιοι, μέσω τῶν Ἐργατικῶν Συμβουλίων τους, νά ἀποφασίσουν γι' αὐτὸ τὸ πράγμα.

Εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι αὐτὴ ἡ διεκδίκηση βάζει τὰ πρῶτα θεμέλια γιὰ ἕνα πρόγραμμα διαχείρισης καί, ἂν ἡ κατάσταση τὸ εἶχε ἐπιτρέψει, δέν μπορούσε παρά νά ὀδηγήσει σ' αὐτὸ τὸ πρόγραμμα. Καί πράγματι, δέν μπορεί νά γίνει διάκριση ἀνάμεσα στήν ὀργάνωση τῆς ἀνθρώπινης ἐργασίας καί τήν ὀργάνωση τῆς παραγωγῆς γενικά. Ποτέ οἱ διευθυντές τῶν ἐπιχειρήσεων δέν ἔχουν ἀνεχθεῖ ἕνα τέτοιο διαχωρισμὸ καί δέν μπορούν, πράγματι, νά τὸν ἀνεχθοῦν γιατί ὅλα ἀλληλοεξαρτῶνται μέσα στὸ σύγχρονο ἐργοστάσιο. Ἀπὸ τὴ στιγμή πού οἱ ἄνθρωποι ἀποφασίζουν γιὰ τήν ὀργάνωση τῆς δουλειᾶς τους, καταλήγουν ἀναπόφευκτα νά ἀντιμετωπίσουν ὅλα τὰ πρόβλήματα τῆς ἐπιχείρησης.

Ἐς ξεχωρίσουμε, τελικά, ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τῶν συνδικάτων τὶς μισθολογικὲς διεκδικήσεις. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ἀποσκοποῦν νά περιορίσουν τήν ἀνισότητα τῶν μισθῶν, δηλαδή νά καταπολεμήσουν τήν ἱεραρχία: αὐξηση 15% γιὰ κάτω ἀπὸ 800 φορίντ, ἀνώτατο ὄριο 3500 φορίντ. Ἡ ἱεραρχία, ὅμως, εἶναι τὸ ὄπλο τῶν σταλινικῶν, ὅπως καί τῶν κα-

πιταλιστών, γιατί τους επιτρέπει από τή μιὰ μεριά νά σχηματίζουν ἓνα προνομιούχο στρώμα πού εἶναι στήριγμα γιά τὸ καθεστῶς καί ἀπό τήν ἄλλη μεριά νά διαιροῦν τοὺς ἐργαζόμενους, νά τοὺς ἀπομονώνουν τοὺς μὲν ἀπὸ τοὺς δέ, πολλαπλασιάζοντας τὰ ἐπίπεδα ἀμοιβῆς. Ὁ ἀγώνας ἐνάντια στήν ἱεραρχία εἶναι σήμερα θεμελιώδης γιά τοὺς ἐργάτες ὅλου τοῦ κόσμου, εἴτε δουλεύουν στή Βουδαπέστη, εἴτε στή Μπιγιανκούρ, στὸ Ντητρόιτ ἢ στὸ Μάντσεστερ, καί τήν βλέπουμε πράγματι νά περνάει στὸ πρῶτο πλάνο κάθε φορά πού στήν Ἀμερική, στήν Ἀγγλία ἢ στή Γαλλία ξεσπάει μιὰ «ἄγρια» ἀπεργία, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὰ συνδικάτα. Αὐτὸς ὁ ἀγώνας γίνεται ἀκόμα πιὸ ξεκάθαρος γιά τοὺς ἐργάτες στὸ μέτρο πού ἡ τεχνικὴ εξέλιξη τείνει, ὅλο καί πιὸ πολύ, νά περιορίσει τὴ διαφοροποίηση τῶν ἐπαγγελματιῶν: ἡ ἐξαιρετικὴ διαφοροποίηση τῶν μισθῶν ἀποδεικνύεται ἔτσι παράλογη ἀπὸ τήν ἄποψη τῆς λογικῆς τῆς παραγωγῆς καί δικαιολογήσιμη μόνον ἀπὸ τὰ πολιτικο - κοινωνικά πλεονεκτήματα πού ἀπολαμβάνει ὁ διευθυντικὸς μηχανισμὸς.

Στὴν ἔκκληση πού θὰ κάνει λίγες μέρες ἀργότερα (2 Νοέμβρη) τὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιο τῶν οὐγγρικών συνδικάτων, θὰ ζητηθεῖ ἓνα νέο σύστημα μισθῶν, δηλαδή, χωρὶς ἀμφιβολία, μιὰ ἐξομοίωση τῶν διαφόρων κατηγοριῶν πού εἶχαν πολλαπλασιασθεῖ τεχνητὰ ἀπὸ τὸ προηγούμενο καθεστῶς.

Τί εἰκόνα παρουσιάζουν αὐτὲς οἱ πρῶτες μέρες τοῦ ἀγώνα; Ὁ πληθυσμὸς, στὸ σύνολό του, ξεσηκώθηκε καί ἀγωνίστηκε γιά νά σαρώσει τὸ καθεστῶς, πού στηρίζονταν στή δικτατορία τοῦ Κ.Κ. Ἡ ἐργατικὴ τάξη ἦταν στήν πρωτοπορία αὐτῆς τῆς μάχης. Δὲν διαλύθηκε μέσα στὸ «ἐθνικὸ κίνημα». Ἐμφανίστηκε μὲ δικούς της ἰδιαίτερους στόχους:

1) Οἱ ἐργάτες ὀργάνωσαν ἀνθρώπινα τὴ δικιά τους ἐξουσία: τὰ Ἐργατικὰ Συμβούλια τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ προσπάθησαν νά δώσουν τὴ μεγαλύτερη δυνατὴ ἐξάπλωση.

2) Σχημάτισαν μὲ πρωτοφανῆ ταχύτητα μιὰ στρατιωτικὴ ἢ δύναμη, πού ἀποδείχτηκε ἰκανὴ σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις νά ἀναγκάσει σὲ ὑποχώρηση καί σὲ ἄλλες νά ἐξουδετερώσει τὰ ρωσικὰ στρατεύματα καί τὰ τεθωρακισμένα τους.

3) Χτύπησαν τὴν ἴδια τὴ ρίζα τῆς ἐκμετάλλευσης, παρουσιάζοντας διεκδικήσεις πού εἶχαν σὰν ἀποτέλεσμα νά ἀλλάξουν ἐντελῶς

τὴν κατάστασιν τῶν ἐργατῶν μέσα στὰ πλαίσια τῶν ἰδίων τῶν ἐπιχειρήσεων.

ΑΝΟΜΟΙΟΓΕΝΕΙΑ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΑ ΕΘΝΙΚΑ.

Ἐς συνεχίσουμε τὴν ἐξέτασιν τῶν γεγονότων ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ τὴν εἶχαμε σταματήσει. Εἶπαμε ὅτι ἀπὸ τὴν Πέμπτη 25 τοῦ μηνὸς καὶ μετὰ, πραγματοποιεῖται μιὰ καμπὴ στὴν κατάσταση. Ἡ κυβέρνησις ἀναγνωρίζει, κατ' ἀρχήν, τὸ δίκιο τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀγῶνα· ὑπόσχεται ὅτι θὰ διαπραγματευτεῖ σύντομα τὴν ἀποχώρησιν τῶν ρωσικῶν στρατευμάτων· δίνει ὑπουργεῖα σὲ μὴ κομμουνιστὲς (μικροῖδιοκτῆτες). Πάνω σ' αὐτὴ τὴν βάση νομίζει ὅτι εἶναι σὲ θέση νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τοὺς ἐξεγερμένους νὰ καταθέσουν ὀριστικὰ τὰ ὄπλα. Ἐν τούτοις οἱ συγκρούσεις συνεχίζονται. Στὴ Βουδαπέστη ἡ μάχη μαίνεται τὸ μεσημέρι τῆς Παρασκευῆς 26 τοῦ μηνὸς ἐνάντια στὰ ρωσικὰ τάγματα. Ἡ κυβέρνησις δὲν καταλαβαίνει αὐτὴ τὴν κατάσταση: Πιστεύει ὅτι οἱ παραχωρήσεις της εἶναι κίβλας πολὺ σημαντικὲς καὶ κυρίως εἶναι πεπεισμένη ὅτι τὰ ἐργατικὰ συμβούλια θὰ τὴν ὑποστηρίξουν, γιατί, ἄς τὸ ἐπαναλάβουμε, αὐτὰ διακηρύσσουν ὅτι ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὸν Νάγκυ. Ἀνακοινώνεται, λοιπόν, ἕνα τελεσίγραφο ποὺ ζητᾷ τὴν κατάθεσιν τῶν ὄπλων γιὰ τὴν Παρασκευὴν 26 τοῦ μηνὸς, στὶς δέκα ἢ ὡρὰ τὸ βράδυ. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ὁ ἀγῶνας συνεχίζεται καὶ τὸ ἐπίσημο ράδιο ὑποστηρίζει, ὅτι αὐτοὶ ποὺ ἐξακολουθοῦν ν' ἀγωνίζονται εἶναι «ληστὲς» καὶ σὰν τέτοιοι θ' ἀντιμετωπιστοῦν. Ἄλλη μιὰ φορὰ οἱ ἐπαναστάτες θεωροῦνται σὰν «πράκτορες τῆς Δύσεως».

Μπροστὰ στὴν ἔκτασιν τῶν μαχῶν ποὺ ξαναρχίζονται (συγκριμένα τὴ νύχτα τοῦ Σαββάτου πρὸς Κυριακὴ γίνεται ἡ ἐπίθεσις στὶς φυλακὲς τῆς Βουδαπέστης καὶ ἐκτελοῦνται οἱ δύο Farkas, ἀστυνομικοὶ ἀρχηγοὶ τοῦ καθεστώτος Ράκοσι καὶ ὑπεύθυνοι μιᾶς σειρᾶς ἐγκλημάτων), μπροστὰ στὴν ἐξάπλωσιν τῶν ἐπαναστατικῶν συμβουλιῶν ποὺ πολλαπλασιάζονται στὴν ἐπαρχία καὶ συμπεριλαμβάνουν, πλέον ὅλα τὰ σπρώματὰ τοῦ πληθυσμοῦ, ἡ κυβέρνησις ἀναγκά-

ζεται άλλη μία φορά να υποχωρήσει. Φαίνεται ότι ή κατάσταση είναι πολύ συγκεχυμένη την Κυριακή το πρωί. Από τη μία μεριά οι διαπραγματεύσεις με αντιπροσώπους σπουδαστές στη Βουδαπέστη καταλήγουν σε μία ανακωχή, από την άλλη μεριά οι μάχες εξακολουθούν παρά την ανακωχή. Το πιθανώτερο είναι ότι μερικά τμήματα των επαναστατών που τους τελείωσαν τα όπλα ή τα πολεμοφόδια ή που βρίσκονται σε άσχημη κατάσταση δέχονται τις διαπραγματεύσεις, ενώ άλλα τμήματα, ανεφοδιασμένα σε όπλα από τους στρατιώτες, συνεχίζουν ή ξαναρχίζουν τον αγώνα.

Το γεγονός είναι ότι το μεσημέρι της Κυριακής 28 του μηνός παρατηρείται μία δεύτερη κυβερνητική υποχώρηση, που είναι ταυτόχρονα μία ρωσική συνθηκολόγηση. Μεταξύ δώδεκα και μία το μεσημέρι ο Νάγκυ ανακοινώνει ότι έδωσε διαταγή στα στρατεύματά του να σταματήσουν το πυρ. Στις τρεις ή ώρα το Ράδιο - Βουδαπέστη δηλώνει: «Σύντομα ο αγώνας θα πάρει τέλος. Τα όπλα σωπάσανε. Η πόλη είναι ήσυχη. Νεκρική σιγή. Είναι σωστό να συλλογιστούμε πάνω στα κίνητρα αυτής της φοβερής ανθρωποκτονίας, της οποίας οι πραγματικές αιτίες είναι ο σταλινισμός και η αίμοχαρής παραφροσύνη του Ράκοςι». Στις τέσσερεις και μισή το απόγευμα ο Νάγκυ δηλώνει ότι τα ρωσικά στρατεύματα θα αποσυρθούν «αμέσως».

Στην πραγματικότητα, το ξέρουμε, οι Ρώσοι δεν εκκενώνουν τη Βουδαπέστη. Περιμένουν, όπως λένε, μέχρι να καταθέσουν τα όπλα οι επαναστάτες. Αυτοί από τη μεριά τους αρνούνται να τα παραδώσουν και ένθαρρύνονται από τα συμβούλια του Gyoei και του Μίσκολκ: οι μάχες ξαναρχίζουν. Μόλις την Τρίτη το βράδυ φαίνεται εξασφαλισμένη ή αποχώρηση των Ρώσων, γεγονός που επιβεβαιώνεται επίσημα από το Ράδιο - Μόσχα.

Δεν έχουμε τώρα πια ανάγκη να παρακολουθήσουμε την εξέλιξη των γεγονότων από τόσο κοντά και μπορούμε να διατρέξουμε τη δεύτερη επαναστατική εβδομάδα ξεχωρίζοντας τα κυριώτερα χαρακτηριστικά της. Αλλά για να καταλάβουμε την εξέλιξη του επαναστατικού κινήματος, πρέπει πρώτα να παρατηρήσουμε τί συμβαίνει στο κυβερνητικό έ-

πίπεδο, στο γενικό πολιτικό επίπεδο και στο στρατιωτικό επίπεδο.

Στο κυβερνητικό επίπεδο ο Νάγκυ κάνει μια ολοκληρωτή σειρά υποχωρήσεων, οι οποίες από μια άποψη έχουν ένα χαρακτηριστικά δημοκρατικό, από μια άλλη άποψη ευνοούν και δίνουν αξία στις μικραστικές δυνάμεις. Διαδοχικά ανακοινώνει το τέλος του κυβερνητικού συστήματος του ενός και μοναδικού κόμματος (Τρίτη, 30 του μηνός) και την επιστροφή σε μια κυβέρνηση έθνικού συνασπισμού ανάλογη μ' αυτή του 1946· υπόσχεται ελεύθερες γενικές εκλογές· ιδρύει ένα καινούριο κόμμα: το Σοσιαλιστικό Έργατικό Κόμμα· προτείνει ένα καταστατικό ουδετερότητας για την Ούγγαρία και την καταγγελία του συμφώνου της Βαρσοβίας· σχηματίζει μια καινούργια κυβέρνηση, όπου οι κομμουνιστές δεν έχουν παρά μόνο δύο υπουργεία, ενώ οι άλλες έδρες (έξαιρέσει μίας που παραχωρήθηκε σε ένα αντιπρόσωπο του νέου κόμματος Petoeffi) διαμοιράζονται μεταξύ έθναγροτών, μικροϊδιοκτητών και σοσιαλδημοκρατών.

Στο «στρατιωτικό» επίπεδο, η κατάσταση κυριαρχείται από την παρουσία των Ρώσων. Προσποιήθηκαν ότι δέχονται ν' αποχωρήσουν την Κυριακή 28 του μηνός και αντί να φύγουν επιτέθηκαν στους επαναστάτες μέσα στη Βουδαπέστη· ανακοίνωσαν ότι θα αποχωρούσαν μέσα στο απόγευμα της Δευτέρας, 29 του μηνός, και εγκατέλειψαν το μεγαλύτερο μέρος της πρωτεύουσας, αλλά ανασυντάχθηκαν σε απόσταση και από την Πέμπτη, πρώτη Νοεμβρίου, αξιόλογες δυνάμεις εισέρχονται στο ούγγαρέζικο έδαφος.

Στο πολιτικό επίπεδο τα παλαιά κόμματα ανασυνίστανται γρήγορα: στην έπαρχία πολλαπλασιάζονται τα τμήματα του αγροτικού και του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος, καθώς και του κόμματος των μικροϊδιοκτητών. Ταυτόχρονα, όμως, εμφανίζεται ένας καινούριος σχηματισμός θγαλμένος από την επανάσταση, το κόμμα της επαναστατικής νεολαίας, με βάση καθαρά σοσιαλιστική. Πολλές νέες εφημερίδες τυπώνονται.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα εξελίσσεται το μαζικό κίνημα. Άλλα το κίνημα αυτό συμπεριλαμβάνει τώρα και νέα κοινωνικά στρώματα. Στην αρχή ήταν κυρίως ένα κίνημα των εργοστασίων, εκτός, ως το υπενθυμίσουμε, από τη Βουδαπέστη, όπου στο πλευρό των εργατών όρισκονταν σπουδαστές, υπάλληλοι

καὶ μικροαστοί. Βρῆκε τὴν ἔκφρασή του μὲ τὴν ἐμφάνιση τῶν συμβουλίων. Ἀλλὰ ἡ πρώτη ὑποχώρηση τῆς κυδέρνησης (Πέμπτη), ὁ σχηματισμὸς μιᾶς κυδέρνησης συνασπισμοῦ (Παρασκευή), ἐνθαρρύνουν ὅλα τὰ στρώματα τοῦ πληθυσμοῦ νὰ ξεσηκωθοῦν, γιατί γιὰ ὅλους ἡ νίκη φαίνεται πολὺ κοντινὴ. Τόσο στὸ Μίσκολκ, ὅσο καὶ στὸ Gyoei, συγκροτοῦνται συμβούλια πόλεων καὶ περιοχῶν καὶ περνᾶνε στὸ προσκήνιο. Εἶναι προφανές ὅτι ὁ μὴ ἐργατικὸς πληθυσμὸς καὶ εἰδικώτερα οἱ ἀγρότες εἶναι πρὶν ἀπὸ ὅλα εὐαίσθητος στὰ δημοκρατικὰ καὶ ἔθνικὰ αἰτήματα. Αὐτὲς ὅμως οἱ διεκδικήσεις ἔχουν ἐπίσης μιὰ βαθειὰ ἀπήχηση μέσα στὴν ἐργατικὴ τάξη γιατί γκρεμίζουν κυριολεκτικὰ τὸ παλιὸ ὀλοκληρωτικὸ κράτος. Οἱ ἐργάτες εἶναι ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Οὐγγαρίας ἀπὸ τὴ ρωσικὴ καταπίεση, εἶναι ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τοῦ συστήματος τοῦ μοναδικοῦ κόμματος, ποὺ ἔχει ταυτιστεῖ μὲ τὴ σταλινικὴ δικτατορία· εἶναι ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ τύπου ποὺ δίνει στοὺς ἀντιπολιτευόμενους τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφραστοῦν· εἶναι ἐπίσης ὑπὲρ τῶν ἐλεύθερων ἐκλογῶν ποὺ ἀποτελοῦν στὰ μάτια τους ἕνα μέσο γιὰ νὰ σπάσουν τὸ πολιτικὸ μονοπώλιο τοῦ «κομμουνιστικοῦ» κόμματος.

Μιὰ σχετικὴ ὁμοφωνία μέσα στὴν εὐφορία τῆς νίκης μπορεῖ νὰ ἐπικρατήσῃ: παρ' ὅλα αὐτὰ εἶναι γεγονὸς ὅτι συνοδεύεται ἀπὸ κάποια σχετικὴ σύγχυση.

Αὐτὴ ἡ σύγχυση ἐνισχύεται ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ ποὺ ἀντιπροσωπεύει ὁ ρωσικὸς στρατός, γιατί ὅλος ὁ κόσμος εἶναι ὑποχρεωμένος ν' ἀνεμίζει ταυτόχρονα τὴ σημαία τῆς ἔθνικῆς ἀνεξαρτησίας.

Κι αὐτὴ ἡ σύγχυση διατηρεῖται ἐπίσης ἀπὸ τὴν πολιτικὴν τοῦ Νάγκυ, ὁ ὁποῖος ἐνῶ ἀναγνωρίζει τοὺς αὐτόνομους ὀργανισμοὺς τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ ἐνῶ δηλώνει ὅτι εἶναι ἀποφασισμένος νὰ στηριχτεῖ πάνω σ' αὐτούς, δὲν κάνει στὴν πραγματικότητα παρὰ μόνο παραχωρήσεις στὴ δεξιὰ.

Θὰ πάρουμε μιὰ ἰδέα τῆς ρευστότητας τῆς πολιτικῆς κατάστασης ἐν ἀναφερθοῦμε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ στὴ δραστηριότητα τοῦ συμβουλίου τοῦ Μίσκολκ. Ἀπὸ τὴν Κυριακὴ 29 τοῦ μηνός, τὸ συμβούλιο αὐτὸ δημοσιεύει ἕνα πρόγραμμα ποὺ ὑποβάλλει στὰ συμβούλια τοῦ Gyoei, τοῦ Pecs, τοῦ Szekesfehar, τοῦ Nyiregyhara, καὶ πολλῶν ἄλλων ἐπαρχιακῶν πόλεων: